

Maandag 6 september 2010 was het zover. Met alle fietspullen ingepakt die er maar in huis te vinden waren vertrokken we in een overvolle bus richting Frankrijk. Vol goede moed en eigenlijk onwetend wat ons echt te wachten stond.

Dinsdag 7 september. Na een nacht met stortregen en onweer kwamen we aan en na amper 3 uurtjes nachtrust volgde de eerste training.

Onze slaappleats was net buiten Bedoin, dus om te kijken waar het allemaal zou plaatsvinden leek het ons leuk om naar Malaucene te fietsen waar we uiteindelijk op de 10-e echt zouden starten. Het was een rit van zo'n 14 kilometer met percentages tussen de 4 en 6 %. Het ging vrij makkelijk dus het vertrouwen in een positief einde op vrijdag werd groter. Na vervolgens een lekkere kop koffie op een terrasje wilden dan toch echt de uitdaging zelf aangaan. Door het slechte weer van de voorgaande 24 uur was de top van de Mont Ventoux niet zichtbaar, maar we zouden wel zien waar het schip zou stranden. En stranden deed het!!!! Na een kilometer of 2 begon de 10 %. Wat is dat zwaar!!! En na 3,5 kilometer was de koek volledig op. Hoe moet dat nou vrijdag als de beklimming nog 18 kilometer langer is schoot er door ons heen?

Woensdag 8 september. Na een goede nachtrust volgde training 2. Niet de beklimming zelf maar een andere kant van de Mont Ventoux was aan de beurt. Dit ging gelukkig een stukje makkelijker dan de vorige dag, maar de uiteindelijke afdaling was toch het beste deel van deze training. Terug naar het huis en even lekker lunchen! Richard, Hans en Ed gingen vervolgens de spieren trainen op de golfbaan terwijl de rest (Marit, Brigitte, Rick en Nicole) even gingen shoppen. Uiteindelijk bleef de het torentje op de top lonken en besloten we de laatste 6 kilometer van de Bedoin kant (het bekende "maanlandschap") te gaan fietsen. Het geloof dat we hadden dat het ons ging lukken op vrijdag zakte ons echter toen definitief in de schoenen. Dit was zo zwaar en er kwam echt geen einde aan de weg. De volledige 6 kilometer zie je het eindpunt op de top, maar hij komt dus ECHT niet dichterbij. De laatste 500 meter is opgeven echt ook 500 keer door het hoofd gegaan, maar met behulp van steunende woorden van voorbijgangers en Marit die mij (Nicole) op kwam halen haalden we uiteindelijk de top. Trillend en niet in staat om op eigen kracht de schoenen uit de pedalen te krijgen hing ik (Nicole) in de armen van Brigitte.

Donderdag 9 september. Verplichte rustdag! Volgens de kenners moest de dag alleen maar in het teken staan van eten, drinken en relaxen. Teamgenoot Ed masseerde enkele anderen nog even los. Richard en Hans gingen nog een keer lekker golfen en de rest ging maar weer een terrasje pakken en een beetje door de dorpjes en winkeltjes dwalen. Echter de spanning nam voor mij (Nicole) met het uur toe. Zou ik het wel halen. Ik zou het echt niet voor mijzelf kunnen verkroppen als ik het niet zou halen. En wat zouden alle sponsors wel niet denken als ik halverwege zou afstappen. Tot op dat moment was ik al op minder dan 1/3 van de berg "gesneuveld". Wat een dag van veel eten moest worden, werd door die enorme spanning voor mij bijna onmogelijk.

Om 16.00 uur startte de bijeenkomst op het basiskamp voor alle deelnemers. Ruim 250 mensen met allemaal het fietspakje van ven2-4cancer. Nu begon het echt te leven. We kregen uitleg over de grote dag en er werd een groepsfoto gemaakt. Maar nog belangrijker er werd verteld dat er op dat moment al € 200.000,- bij elkaar was gehaald! Wat een bedrag!

Vrijdag 10 september. De grote dag! Om 04.15 uur ging de wekker. De start was om 06.10 uur. Gehuld in fluorescerende hesjes en met geïmproviseerde verlichting op de fiets vertrokken we met bijna alle deelnemers door het dorpje Malaucene richting de grote kale berg. Na een kilometer of 3 begon de echte beklimming! Al snel kwam de eerste uitdaging van 10 %. En al snel kwam de eerste aanblik van onze bus langs de kant. Wat heerlijk om even van de fiets te stappen en de bemoedigende woorden van Ed aan te horen. Het was pikkedonker en het was absoluut niet te zien hoe hard we gingen op onze fietscomputers. Vol goede moed stapten we vervolgens weer op en eerlijkheidshalve ging het daarna eigenlijk best goed tot de volgende uitgebreide stop op een kilometer of 10 van de top. We hebben de fietsen even opzij gezet en zijn met de bekende fietskoeken en gelletjes gaan zitten. Het was pas 07.45 uur en waren al over de helft! Het vertrouwen dat het ons ging lukken was weer volledig terug! We zouden boven komen daar waren we van overtuigd. We hadden immers als het nodig was nog de hele dag!!!!

Inmiddels was het weer licht en lampjes en de hesjes waren uit. Ondertussen al wat vrienden gemaakt met andere fietsers die we gedurende de beklimming steeds weer tegenkwamen. En iedere 5 kilometer stond weer die bus met Hans die al fotograferend ons aanmoedigde en steunde met alles waar we behoefte aan hadden.

De 2-e helft van de beklimming was echter een stuk lastiger. De berg kende tussen de 11-e en 15-e kilometer geen stukken onder de 9 %. En waar we ondertussen goed om konden gaan met 4 t/m 7 % was dit toch echt even wat anders. Knokkend naar de volgende bocht hoopte je daarachter enige verlichting aan te treffen, maar iedere keer kwamen we weer bedrogen uit!

De weg naar boven werd begeleid door witte kilometerpaaltjes die aangaven hoeveel kilometer je nog te gaan had tot aan de top en welk percentage de komende kilometer zou brengen. Deze 2-e helft hebben we ons letterlijk van paaltje naar paaltje gesleept. Wat gaf dat een geweldig gevoel als je weer zo'n wit ding met dat gele koppie passeerde!

Op 16 kilometer, dus nog 5 te gaan was er weer een uitgebreide stop. Hier troffen we de 1-e post van de organisatie. Een tafel vol bananen, appels, ontbijtkoeken en sportdrink begeleid door vriendelijk lachende vrijwilligers vingens ons hier op. Hier zagen we voor eerst witte toren op de top! Het uitzicht over het dal was hier grandioos en nadat het lijf weer hersteld was begonnen we aan het laatste stuk. Samen met Brigitte en wat mannen uit de omgeving van Rotterdam gingen er weer tegenaan. Van deze mannen hebben we overigens een hele hoop geleerd over hoe je dit soort bergen kunt vervloeken.

Ook nu begonnen al snel de percentages weer hard te stijgen en als het fietsen echt niet meer lukte probeerde je een stukje te lopen. Maar al na 20-30 meter klapten je kuiten bijna uit elkaar waardoor je weer de fiets op moest.

De laatste 3 kilometer hebben we ons met z'n 3-en naar boven geknokt. Wat er ook gebeurde wij, Brigitte, Richard en Nicole zouden boven komen!!!!

En om 10.55 uur was het zover! Met z'n 3-en bereikten we de top. Wat een bijzonder gevoel geeft dat. Je voelt je geweldig dat je het hebt gehaald, maar ook emotioneel en vooral opgelucht dat het is gelukt!

Na 3 uur en 12 minuten effectieve fietstijd waren we boven!!!!!!!!!!

We voelden ons onoverwinnelijk!

Na een welverdiende pauze uit de wind in de zon begon de afdaling! Met pieken tot 70 kilometer per uur kwamen we na een half uur weer aan in Malaucene!

Eerst even lekker lunchen, want na al die gelletjes en sportkoeken gaat er wel een gewone maaltijd in. Vervolgens met z'n allen in de bus naar boven om de laatste 2 helden (Rick en Jasper) van ons team te steunen die voor de 3-e keer naar boven aan het fietsen waren. Maar ook hulde voor onze andere teamgenoten: Marit(2x), Ed en Debbie (allebei 1x) die de top hebben bereikt!

Het was voor ons allebei een super ervaring die we niet hadden willen missen!

We willen iedereen nogmaals bedanken die ons hebben gesteund!

We zouden het zo weer doen! Bedankt!

Richard & Nicole

